

Arrest

nr. 199 311 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 oktober 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 mei 2017.

1.3. Op 27 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 20 februari 1976 in het dorp al-Hamrawi in de Egyptische provincie Kafr Sheikh. U bezit de Egyptische nationaliteit en u bent soennitisch moslim van religie. Uw moeder overleed, uw vader leeft nog maar is ziek en u heeft vijf broers en zussen.

U behaalde een diploma hoger onderwijs en nadien werkte u hoofdzakelijk in de handelszaak van uw familie.

Uw familie stond bekend als aanhangers van de Moslimbroeders. Rond 2005 doneerde uw vader een deel van jullie gronden om een moskee op te bouwen. Deze moskee werd een lokaal bolwerk van de Moslimbroeders, die daarin gesteund werden door uw familie. Na verloop van tijd werd uw vader gedwongen de moskee over te dragen aan het ministerie van awqaf, dat religieuze schenkingen reguleert, zodat de moskee in principe onder overheidscontrole viel. Uw familie en de mensen uit de omgeving hebben echter steeds verhinderd dat ambtenaren en door de overheid gestuurde imams werkelijk de moskee overnamen. Als gevolg hiervan werden leden van uw familie, waaronder uw vader en uzelf, doorheen de jaren regelmatig opgesloten en dan weer vrijgelaten. Zelf werd u rond de twintig keer opgesloten, de langste keer gedurende drie maanden. Uw broer werd zelfs een keer gedurende zo'n anderhalf jaar opgesloten.

Ten gevolge van deze behandeling verliet u in 2010 Egypte. Via Italië, Griekenland en Frankrijk reisde u illegaal naar België. U verbleef hier meerdere maanden maar diende geen asielaanvraag in. Wanneer u in die tijd in contact kwam met de politie gaf u zich uit als Palestijn of Syriër. Na verloop van tijd werd uw familie in Egypte gerust gesteld dat de situatie, na de val van president Mubarak, in orde was, waardoor u besloot terug te keren. U reisde opnieuw illegaal doorheen Frankrijk, Italië en Griekenland naar Egypte. De situatie beterde niet en opnieuw werd u herhaaldelijk opgesloten, opnieuw door de kwestie van de moskee.

Daarom besloot u Egypte een tweede maal te verlaten. U vertrok in de zomer van 2016. U bleef enkele dagen in Libië, stak dan de Middellandse Zee over naar Italië, bleef enkele dagen in Italië en vervolgens reisde u via Frankrijk naar België. Op 31 oktober 2016 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u kopies van twee pagina's van uw paspoort voor, een oprichtingsdocument van de moskee en het donatiedocument van de moskee.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw algemene geloofwaardigheid uiterst gebrekkig is. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar de aangetoonde onwaarheden die u telkens vertelde in verband met de details van uw verblijf in België.

Ten eerste werd u tijdens uw voorbereidend gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken in 2010 in België werden genomen (zie Verklaring DVZ dd. 22/11/2016, vragen 10 en 31), maar u ontkende staalhard toen in België te zijn geweest. Tijdens uw gehoor op het CGVS gaf u wel toe dat u toen in België was (zie gehoorverslag CGVS dd. 16/05/2017, p. 7), maar dit kan slechts in zeer beperkte mate uw geloofwaardigheid herstellen. Geconfronteerd met uw vingerafdrukken van 2010 was verder ontkennen immers zinloos zodat u weinig andere keus had uw verblijf in België in 2010 toe te geven. Men kan uit uw bekentenis dus bezwaarlijk een bereidheid afleiden om het CGVS een duidelijk en waarheidsgetrouw beeld te geven over uw verblijfplaatsen. U werd herhaaldelijk gevraagd waarom u er initieel voor koos te liegen, waarop u antwoordde dat u toen de waarheid niet vertelde omdat het nieuw was, omdat u niet wist met wie u sprak en omdat u een uitlevering aan Egypte vreesde (zie CGVS, p. 7, 8). Tijdens uw gehoor op het CGVS zou u wel de waarheid spreken omdat u dan rechtsbijstand had (zie CGVS, p. 8). Uw pogingen tot verklaring kunnen echter niet overtuigen. Men kan immers niet aanvaarden dat u spontaan zou

beginnen liegen over specifieke elementen van uw relaas wanneer u wordt geconfronteerd met een nieuwe situatie. Verder is het onzinnig dat u de Belgische overheid enerzijds diep zou wantrouwen maar haar anderzijds wel om bescherming zou vragen. Bovendien ontbeert het logica dat u, uit vrees voor een uitlevering aan Egypte, uw eerder verblijf in België zou achterhouden maar wel zou toegeven Egyptenaar te zijn. Op basis van het bovenstaande mag het duidelijk zijn dat u initieel van plan was de Belgische asielinstanties voor te liegen over uw eerdere verblijf in België. Dit zal verder significant blijken.

Ten tweede werd u tijdens uw gehoor op het CGVS geconfronteerd met een politierapport waarin staat dat u werd aangetroffen in een trailer op weg naar het VK (zie CGVS, p. 9 en zie administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 19/04/2010 in het administratief dossier). U ontkende echter ooit naar het VK te hebben willen reizen en uw aanwezigheid in Oostende kaderde u eerder in toerisme (zie CGVS, p. 9).

Ten derde werd u gevraagd of u zich ooit als Palestijn had uitgegeven, hetgeen bleek uit datzelfde politieverlag. Uw eerste antwoord was 'misschien' en pas nadat u met aandrang werd gevraagd, gaf u toe (zie CGVS, p. 23). Dit wijst opnieuw op uw onbereidheid om het CGVS een klaar en duidelijk beeld te bieden. Gevraagd waarom u loog over uw nationaliteit zei u enkele keren dat u bang was, dat u dacht dat het beter was een andere nationaliteit te zeggen en dat u een oplossing zocht (zie CGVS, p. 23-24). Uiteindelijk zei u dat u bang was te worden overgeleverd aan uw ambassade (zie CGVS, p. 24). Indien u bang was voor uw overheid is de logische stap uiteraard asiel aanvragen. Dat deed u toen niet, hetgeen vragen doet rijzen bij uw vrees in Egypte.

Uit het bovenstaande moet worden geconcludeerd dat u herhaaldelijk de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, in hoofdzaak over de precieze details van uw eerder verblijf in België. Dit ondergraaft uiteraard uw algemene geloofwaardigheid.

Nu dient te worden ingegaan op uw asielrelaas. Dit kan niet overtuigen door de volgende problematische elementen.

Ten eerste bent u uiterst vaag over uw eigen arrestaties. Zo werd u gevraagd hoe vaak u werd opgepakt, waarop u antwoordde 'vaak' (zie CGVS, p. 15). Gevraagd om preciezer te zijn, antwoordt u 'zeven keer in 2015' (zie CGVS, p. 15). Pas na een derde keer specifiek gevraagd te zijn naar het totaal aantal opsluitingen kan u zeggen dat u in het totaal zo'n 20 of 22 keer werd opgesloten (zie CGVS, p. 15). Het is vreemd dat u zo moeizaam concrete informatie kan bieden hierover. Vervolgens werd u gevraagd wanneer u de eerste keer werd opgesloten, waarop u zei 'misschien 2013' (zie CGVS, p. 15). Nochtans had u eerder gezegd dat u ook al enkele keren was opgesloten onder Mubarak, en die was in 2013 al gevallen (zie CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd zei u dat u het niet weet, vervolgens dat het al meer dan vier of vijf jaar geleden is, vervolgens antwoordt u naast de vraag door te beginnen over een opsluiting van drie maanden (zie CGVS, p. 15), vervolgens zegt u dat u veel keer werd opgesloten in 2015 en dan pas kan u eindelijk zeggen dat de eerste keer misschien in 2010 of 2011 was (zie CGVS, p. 16). Een opsluiting is een uiterst markante ervaring. Dat u bijna niet in staat bent met enige precisie uw eerste opsluiting te situeren is verbijsterend en schadelijk voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten slotte valt het op dat u bij geen enkele opsluiting een aanleiding ervoor kan noemen en dat u bij geen enkele opsluiting de reden kan noemen voor uw vrijlating (zie CGVS, p. 16, 18). Dit zijn nochtans elementaire gegevens voor iemand die werd opgesloten, zeker als dat herhaaldelijk gebeurde, en het is dan ook bevreemdend dat u niet concreet op deze zaken kan ingaan.

Ten tweede bent u uiterst incoherent over de opsluitingen van uw broer A.(...). Zo zei u initieel dat uw broer A.(...) misschien voor een periode van 40 dagen was opgesloten (zie CGVS, p. 18). Erop gewezen dat u tijdens uw voorbereidend gehoor door DVZ had gezegd dat uw broer dertien maanden voordien was gearresteerd en dat u geen enkel contact meer met hem heeft gehad (zie CGVS, p. 18 en zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 22/11/2016, vraag 5), antwoordde u dat hij zelfs langer dan dertien maanden werd opgesloten (zie CGVS, p. 19). Om het enorme verschil in de duur van de arrestatie te verklaren zei u dat hij officieel 40 dagen vast zat, maar onofficieel veel langer (zie CGVS, p. 19). Dit onderscheid houdt weinig steek en het kan in elk geval niet overtuigen dat u, gevraagd naar de langste periode dat uw broer vast zat, zou antwoorden 'misschien 40 dagen', terwijl hij eigenlijk meer dan dertien maanden vast zat.

Ten derde is het niet aannemelijk dat de Egyptische veiligheidsdiensten jarenlang in een routine zouden belanden van u en uw familieleden enkele dagen of weken vast te houden om hen vervolgens vrij te

laten (zie CGVS, p. 9, 11, 14, 15), zonder ooit een structurele oplossing te zoeken door jullie bijvoorbeeld juridisch te vervolgen. In dit kader dient gezegd dat, binnen de context van uw relaas, jullie moskee op papier is overgedragen aan het ministerie van awqaf en dan lijkt het logisch dat jullie kunnen worden vervolgd wanneer jullie systematisch het ministerie verhinderen de moskee te beheren. Dit gebeurde volgens uw verklaringen echter niet (zie CGVS, p. 19).

Het bovenstaande ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Egypte.

Het grootste probleem in uw relaas is echter dat u uw terugkeer naar Egypte na 2010 niet kon aannemelijk maken. Het is belangrijk hier te herhalen dat u, zoals hierboven uitgelegd, klaarblijkelijk initieel van plan was uw aanwezigheid in België in 2010 voor de Belgische asielinstanties te verzwijgen.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt. Als iemand pas na langere tijd asiel aanvraagt wordt dat uiteraard gezien als een negatieve indicator voor zijn nood aan bescherming. Indien u werkelijk na 2010 terugkeerde naar Egypte en daar werd geconfronteerd met vervolging, had u in principe niets te verbergen. Dat u toch de Belgische asielinstanties poogde te misleiden doet vermoeden dat u helemaal niet naar Egypte terugkeerde, wat zou betekenen dat uw asielaanvraag uiterst laattijdig is. Daarom werd uw beweerde terugkeer naar Egypte uitgebreid onderzocht en zo moet worden geconcludeerd dat u die niet aannemelijk kon maken.

Ten eerste strookt uw terugkeer naar Egypte niet met uw beweerde angst voor de Egyptische autoriteiten. U verklaarde immers dat u de eerste keer uit Egypte zou zijn vertrokken ten gevolge van vervolging in verband met jullie moskee (zie CGVS, p. 9). U zou echter geen asielvraag hebben ingediend en zijn teruggekeerd naar Egypte omdat de situatie was verbeterd en er niets meer aan de hand was (zie CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u ervoor koos illegaal terug te keren (zie CGVS, p. 10) in plaats van u te melden bij de Belgische autoriteiten zodat men u kon helpen met een legale terugkeer, antwoordde u dat u bang was bij uw ambassade terecht te komen (zie CGVS, p. 10). Ook verder in uw gehoor herhaalde u uw vrees voor de Egyptische ambassade en de Egyptische autoriteiten (zie CGVS, p. 22). Het is echter bizar dat u er enerzijds voldoende gerust op zou zijn om naar Egypte terug te keren, maar dat u anderzijds angstvallig elk contact met de Egyptische autoriteiten zou willen mijden. Gevraagd waarom u terugkeerde als u zo bang was voor de Egyptische overheid, antwoordde u dat de smokkelaar te betrouwen was en overheden niet (zie CGVS, p. 22), wat geen antwoord was. De vraag werd herhaald en u antwoordde dat het beter is dat niemand iets over je weet (zie CGVS, p. 22), wat nog steeds geen antwoord was. Uw vreemde keuze voor een illegale terugkeer kon u niet verklaren.

Ten tweede bent u incoherent over de details van uw terugreis. Zo zei u initieel dat de smokkelaar bij uw terugreis niets van u wilde (zie CGVS, p. 9, p.10). Dit is op zich al vreemd, gezien het toch algemeen geweten is dat men gewoonlijk aan mensensmokkel doet uit winstbejag en gezien een mensensmokkelaar altijd een risico loopt op juridische vervolging, waardoor men zou verwachten dat hij een vergoeding vraagt van de mensen die hij smokkelt. Verder verklaarde u echter dat uw terugreis, specifiek de zeereis dan, zo'n USD 5000 - 6000 kostte (zie CGVS, p. 10), wat u dan weer tegenspreekt door te stellen dat uw heenreis USD 6000 kostte en uw terugreis niets (zie CGVS, p. 24).

Ten derde kan u geen enkel document voorleggen ter ondersteuning van uw terugkeer naar Egypte. Documenten waren nochtans cruciaal gegeven uw gebrekkige geloofwaardigheid wat betreft uw verblijfplaatsen. U legde een kopie van de identiteitspagina's van uw paspoort voor, maar dit zegt uiteraard niets over uw verblijfplaatsen. U werd gevraagd naar uw originele paspoorten, maar u stelde niet te weten waar uw paspoort was en niet te weten wat er in Egypte mee gebeurde (zie CGVS, p. 21), wat nogal vage en weinig overtuigende verklaringen zijn. U werd ook duidelijk gewezen op het belang van het voorleggen van uw paspoort (zie CGVS, p. 24). Ook werd u gevraagd naar andere documenten die aantonen dat u na 2010 nog in Egypte was, zoals handelscontracten en dergelijke (zie CGVS, p. 21). U zei dat u zou kijken wat u kon doen en dat u zeker iets zou vinden (zie CGVS, p. 21), maar u liet na wat dan ook te sturen.

Zoals hierboven uitgelegd heeft het CGVS, op basis van aangetoonde ongeloofwaardigheden, goede redenen om te twifelen aan uw terugkeer naar Egypte. U slaagde er tijdens uw gehoor niet in de geloofwaardigheid van uw terugkeer aan te tonen, eerder integendeel. U kon weliswaar in enig detail over uw beweerde handelscontacten van na uw beweerde terugkeer spreken (zie CGVS, p. 22-23), maar daarbij moet in gedachten worden gehouden dat het CGVS niet ontkent dat u inderdaad op een gegeven moment actief was in jullie familiebedrijf zodat het niet mag verbazen dat u redelijk vlot

daarover kon vertellen, gebruik makend van uw voorgaande ervaringen. Dit kan dus niet opwegen tegen de overige problematische elementen.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De kopies van de identiteitspagina's van uw paspoort ondersteunen uw identiteit maar, cruciaal, niet uw verblijfplaatsen. De documenten die u voorlegde ondersteunen de stichting van de bewuste moskee en de overdracht aan het ministerie van awqaf, maar niet de problemen die daar volgens uw verklaringen verder zouden uit zijn voortgevloeid.

Tijdens uw gehoor vertelde u, toen u niet kon duiden wanneer uw langste opsluiting plaats had, dat u psychisch niet stabiel bent en dat u veel vergeet (zie CGVS, p. 17). U werd er vervolgens op gewezen dat het CGVS met dergelijke elementen slechts rekening kan houden wanneer u ze aantoon met degelijke attesten. Ook dat liet u na te voorzien.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en

politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, onderneemt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker erkent in een eerste onderdeel dat hij meermaals heeft gelogen. Hij vreesde echter te worden teruggestuurd naar Egypte indien hij de waarheid vertelde. Verzoeker meent uit de bestreden beslissing te kunnen afleiden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat hij en zijn familie aanhangers zijn van het Moslimbroederschap. Dit impliceert volgens verzoeker dat hij een heel hoog risico loopt in geval van terugkeer naar Egypte, hetgeen verklaart waarom hij bij controles in België, op welk moment hij zich geconfronteerd zag met een mogelijke repatriëring, valse identiteiten heeft opgegeven. Hij heeft dus naar eigen zeggen niet gelogen met de bedoeling te frauderen of de Belgische asielinstanties te misleiden maar wel omdat hij vreesde dat hij als Egyptenaar onmiddellijk zou worden opgepakt en zou worden teruggestuurd, hetgeen hij uiteraard wilde vermijden aangezien hij vreest in Egypte te worden gedood. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij op dat ogenblik ook een eerder afwachtende houding aannam, in de hoop dat de politieke en religieuze toestand in Egypte zou verbeteren. Hij geen asiel wilde aanvragen omdat hij naar Egypte wenste terug te keren. Verzoeker is dan ook van oordeel dat een strikte toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" tot een duidelijke schending zou leiden van artikel 3 EVRM en de in het verzoekschrift aangehaalde middelen.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Als bekende aanhanger van de Moslimbroeders loopt hij immers naar eigen zeggen een reëel risico in geval van terugkeer naar Egypte onder het huidige regime van al-Sisi. Hij voegt hier nog aan toe "*Dat dient te worden vastgesteld dat de beslissing en het verhoor van de verzoekende partij het toelaten de exacte draagwijdte van de voorgelegde documenten na te gaan bij gebrek aan voldoende nauwkeurig onderzoek, daar waar deze documenten centraal staan, al was het maar om ook exact de implicatie van de verzoekende partij na te gaan ten aanzien van de MB ;*

Dat de Raad derhalve niet over alle elementen beschikt om een beslissing te treffen zodat de zaak naar het CGVS dient te worden verwezen."

In een tweede onderdeel – aangaande de subsidiaire beschermingsstatus – hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire bescherming enkel

beoordeelt in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en voert hij aan dat het Commissariaat-generaal geen enkele reden opgeeft waarom hem *in casu*, gelet op zijn profiel en op basis van de algemeen gekende situatie van de Moslimbroeders in Egypte, de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b) niet zou kunnen worden toegekend. Hij citeert in dit verband uit diverse recente artikelen over het Moslimbroederschap.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij herhaaldelijk trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden over de precieze details van zijn eerder verblijf in België, zoals wordt toegelicht, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid ondergraaft, (ii) hij uiterst vaag is over zijn eigen arrestaties, hij moeizaam concrete informatie kan verschaffen over het totaal aantal opsluitingen, hij niet in staat is met enige precisie zijn eerste opsluiting te situeren, hij bij geen enkele opsluiting een aanleiding ervoor kan noemen en hij bij geen enkele opsluiting de reden kan noemen voor zijn vrijlating, (iii) hij uiterst incoherent is over de opsluitingen van zijn broer A., (iv) het niet aannemelijk is dat de Egyptische veiligheidsdiensten jarenlang in een routine zouden belanden van hem en zijn familieleden enkele dagen of weken vast te houden om hen vervolgens vrij te laten, zonder ooit een structurele oplossing te zoeken door hen bijvoorbeeld juridisch te vervolgen, (v) hij zijn terugkeer naar Egypte na 2010 niet aannemelijk kan maken daar een terugkeer naar Egypte niet strookt met zijn beweerde angst voor de Egyptische autoriteiten, hij incoherent is over de details van zijn terugreis en hij geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning van zijn terugkeer naar Egypte, (vi) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen veranderen daar de kopieën van de identiteitspagina's van zijn paspoort zijn identiteit maar niet zijn verblijfplaatsen ondersteunen en de overige documenten de stichting van de bewuste moskee en de overdracht aan het ministerie van *awqaf* ondersteunen maar niet de problemen die daaruit volgens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid, (vii) hij verklaart dat hij psychisch niet stabiel is en dat hij veel vergeet doch hij nalaat deze beweringen te staven aan de hand van attesten en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip

waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de door hem en zijn familie ondergane vervolging na de verplichte overdracht van de moskee aan het ministerie van *aqwaf* zijn immers over de hele lijn dermate vaag, incoherent en weinig plausibel dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker herhaaldelijk trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden over de precieze details van zijn eerder verblijf in België en dat hij zijn terugkeer naar Egypte na 2010 niet aannemelijk maakt. Het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, laat niet toe enig geloof te hechten aan de door verzoeker aangehaalde asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, met de argumentatie dat hij bij controles in België, moment waarop hij zich geconfronteerd zag met een mogelijke repatriëring, valse identiteiten heeft opgegeven omdat hij vreesde dat hij als Egyptenaar onmiddellijk zou worden opgepakt en zou worden teruggestuurd, geeft verzoeker geen valabele verklaring waarom hij de Belgische asielinstanties, nadat hij zich reeds vluchteling had verklaard, nog trachtte voor te liegen over zijn eerdere verblijf in België. De Raad benadrukt in dit verband dat een eventuele angst of wantrouwen ten aanzien van de Belgische autoriteiten geen reden kan zijn voor het afleggen van leugenachtige verklaringen. Dit klemmt des te meer daar het indienen van een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. Zoals reeds terecht wordt opgeworpen in de bestreden beslissing is het dan ook totaal onzinnig dat verzoeker de Belgische overheid enerzijds zou wantrouwen maar haar anderzijds wel om bescherming zou vragen. Bovendien ontbeert het iedere logica dat verzoeker, uit vrees voor een uitlevering aan Egypte, zijn eerder verblijf in België zou pogen te verhullen maar wel zou toegeven Egyptenaar te zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van het principe '*fraus omnia corrumpit*' zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift *in casu* niet dienstig is. Het hoeft evenwel geen betoog dat verzoekers herhaalde pogingen om de Belgische asielinstanties te misleiden over de precieze details van zijn eerdere verblijf in België in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Waar verzoeker nog uiteenzet dat hij tijdens zijn verblijf in België in 2010 geen asiel heeft aangevraagd omdat hij naar Egypte wenste terug te keren, dat hij toen eerder een afwachtende houding aannam in de hoop dat de politieke en religieuze toestand in Egypte zou verbeteren en dat hij zich bij controles door de Belgische politie andere identiteiten heeft aangemeten uit vrees te worden gerepatriëerd, dient te worden benadrukt dat verzoekers houding allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker brengt met de argumentatie in het verzoekschrift geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij heeft nagelaten om reeds in 2010 een aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, en dit terwijl zijn verblijf uiterst precair was. Het niet indienen van een asielaanvraag in 2010 vormt naar het oordeel van de

Raad een contra-indicatie voor de ernst van door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte als aanhanger van het Moslimbroederschap, ter staving waarvan hij verwijst naar algemene informatie, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij volledig voorbij gaat aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) hij uiterst vaag is over zijn eigen arrestaties, hij moeizaam concrete informatie kan verschaffen over het totaal aantal opsluitingen, hij niet in staat is met enige precisie zijn eerste opsluiting te situeren, hij bij geen enkele opsluiting een aanleiding ervoor kan noemen en hij bij geen enkele opsluiting de reden kan noemen voor zijn vrijlating, (ii) hij uiterst incoherent is over de opsluitingen van zijn broer A., (iii) het niet aannemelijk is dat de Egyptische veiligheidsdiensten jarenlang in een routine zouden belanden van hem en zijn familieleden enkele dagen of weken vast te houden om hen vervolgens vrij te laten, zonder ooit een structurele oplossing te zoeken door hen bijvoorbeeld juridisch te vervolgen en (iv) hij zijn terugkeer naar Egypte na 2010 niet aannemelijk kan maken daar een terugkeer naar Egypte niet strookt met zijn beweerde angst voor de Egyptische autoriteiten, hij incoherent is over de details van zijn terugreis en hij geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning van zijn terugkeer naar Egypte. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen, op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker en zijn familie in Egypte zouden hebben gekend in de nasleep van de overdracht van de moskee aan het ministerie van *awqaf*. Het louter aanhalen van algemene informatie over het Moslimbroederschap kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, in gebreke.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog meermaals opwerpt dat rekening dient te worden gehouden met zijn subjectieve vrees, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat en zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter geenszins in zijn vrees te objectiveren.

Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De kopies van de identiteitspagina's van uw paspoort ondersteunen uw identiteit maar, cruciaal, niet uw verblijfplaatsen. De documenten die u voorlegde ondersteunen de stichting van de bewuste moskee en de overdracht aan het ministerie van awqaf, maar niet de problemen die daar volgens uw verklaringen verder zouden uit zijn voortgevloeid."* De Raad leest met verbazing verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift dat hij documenten heeft voorgelegd van de schenking van de grond waarvan de authenticiteit niet wordt betwist maar waarvan de aard niet duidelijk is, dat het *prima facie* een officieel document lijkt waarvan echter niet duidelijk uit de beslissing blijkt of het louter een officieel administratief document is of een soort notariële akte en dat ook de summiere vermeldingen in het gehoorverslag niet toelaten de exacte draagwijdte van het document te bepalen *"ook bij gebrek aan enige verstand van het Egyptische schenkingsrecht"*. De Raad benadrukt te dezen dat het documenten betreft die door verzoeker zelf werden neergelegd ter staving van zijn asielaanvraag zodat ervan kan worden uitgegaan dat hij de aard, de inhoud en de draagwijdte van deze documenten kent. Het is de Raad ook niet duidelijk op welke wijze het gebrek aan nader onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van deze documenten van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat noch de authenticiteit, noch de inhoud van de documenten in kwestie in twijfel wordt getrokken doch terecht wordt geoordeeld dat deze stukken op zich geenszins kunnen

aantonen dat verzoeker en zijn familie problemen zouden hebben gekend in de nasleep van de overdracht van de moskee aan het ministerie van *awqaf*.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfllen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker *in fine vraagt* om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijzen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS